

Moordgozers: verdachte Frenk B. (links) met de in juli 2004 vermoorde Nomads-president Paul de Vries.

ANP

Exclusief: Anthonie de B.'s dagboek over Frenk B. en de Nomads-moorden

'Ze wisten gewoon niet wat hen overkwam Angstogen. Echt bang!'

De getuige in de Nomads-zaak is een oplichter. Maar is wat Anthonie de B. schrijft daarom ook onwaar? Revu las zijn dagboek waarin gesprekken zijn verwerkt met Hells Angel Frenk B.. "Heb je wel eens een vers lijk getild? Dat weegt drie keer zo zwaar!" Door Stan de Jong

Het was eind maart dat ik de heer Frank B. hier voor het eerst ontmoette. Lang haar, vele tatoes en met het woord NOMADS achter de ellebogen was het bijna onmogelijk niet te zien wat hij vertegenwoordigde. Mocht het je nog ontgaan dan hielp iedere dag een ander kledingstuk met hun logo je wel uit de droom. "Staat die naam ook op je ondergoed?" was mijn eerste vraag aan hem. Aldus begint het vijftig pagina's tellende dagboek van Anthonie de B., getuige in het Nomads-proces. Het dagboek was voor het Openbaar Ministerie reden om uitstel van behandeling te vragen. Volgens het OM heeft de 34-jarige Barnevelder in de gevangenis gesprekken gevoerd met Nomad Frenk B., die mogelijk nieuw bewijs opleveren in de zaak. De Nomads worden ervan verdacht drie clubgenoten (president Paul de Vries, lijfwacht Serge 'Moon' Wagener en aanstaande schoonzoon Cor Pijnenburg) te hebben vermoord

in het clubhuis in Oirsbeek. In 2005 werden twaalf Limburgse Angels tot zes jaar gevangenisstraf veroordeeld. In hoger beroep is twintig jaar geeist. Anderhalve week geleden besloot het hof Amsterdam dat De B. moet worden gehoord. Dat gebeurt maandag 11 december 2006. Tot ergernis van de advocaten, die vinden dat de getuige had moeten worden afgeserveerd, omdat hij een 'notoire oplichter' is. Dat laatste valt niet te ontkennen. In de rechtszaal van De Bunker in Amsterdam-Osdorp werd een uitzending van het TV-programma *Opgelicht* getoond. Daarin komt De B. naar voren als een charmante, vertrouwenwekkende figuur die zich voordeed als geslaagd zakenman en miljonair en vele personen heeft gedupeerd. Een slachtoffer: "Ik denk dat iederéén er in zou zijn getrapt." Uit psychiatrische rapportages blijkt dat De B. 'een narcistische, anti-sociale persoonlijkheidsstoornis heeft met theatrale en

borderlinetrekken.' Al eerder zou De B. voor oplichting en vervalsing van documenten zijn veroordeeld. Momenteel zit hij een oude gevangenisstraf uit. Maar Anthonie de B. mag dan een oplichter eerste klas zijn, hoe waarheidsgetrouw is de verslaglegging van zijn gesprekken met Frenk (aanvankelijk door Anthonie aangeduid als 'Frank') B.? Volgens de Nomad heeft hij nimmer met Anthonie over de zaak gesproken. Wel moest zijn advocaat erkennen dat de persoonlijke details die in het dagboek over zijn cliënt staan grotendeels kloppen. Maar deze feiten zou de getuige op een andere manier hebben vernomen, bijvoorbeeld doordat hij meeluisterde als Frenk gesprekken voerde vanuit de 'gevangenis-telefoon'. Het verhaal speelt zich af in de penitentiaire inrichting in Veenhuizen. Anthonie de B. is niet onder de indruk van de komst van een Hells Angel op de afdeling. "Ze ontlenden hun

bestaansrecht aan elkaar, drank en het onderlinge verbond dat ze gesloten hebben. Niet mans genoeg om alleen te overleven. (...) Onder al die zorgvuldig geplaatste camouflage blijkt Frenk gewoon een jongen uit een Limburgs gezin die goed kon tekenen.' De B. weet al gauw meer over zijn medegegetineerde. Frenk is 'de jongste uit een gezin van zeven kinderen - één zus, vijf broers. Allen hadden ontzag voor de vuist van hun vader.' Anthonie voert vaderlijke gesprekken met Frenk en helpt hem met van alles en nog wat. Een situatie die de recherche doet denken aan de film *The Shawshank Redemption* waarin een oudere, intelligente gedetineerde op een bankje zit en gesprekken voert met medegevangenen. 'Ik leerde hem strijken, hoe hij een cake moest bakken en langzaam ontstond een soort verstandhouding tussen ons. (...) Ik ben in zijn ogen waarschijnlijk een soort halve homo en daarom geen gevaar.' In het dagboek komen tal van intieme gege-

vens naar voren. Frenk kampt met huurlasten die de pan uitrijzen en relationele problemen met zijn vrouw, die dierenarts is geweest (een detail dat klopt). Soms krijgt Frenk bezoek zonder toezicht en heeft hij "de beste sex in jaren." Als we het dagboek mogen geloven, vertelt Frenk honderduit, bijvoorbeeld over zijn aanhouding waarbij een helikopter werd ingezet ("Net een film"). De gesprekken komen authentiek over. Anthonie doet ook een boekje open over de best gezellige sfeer in de gevangenis, wanneer iedereen zat is van de 'zelfgebrouwen drank' die in 'twee jerrycans' in de keuken verborgen staat. Gaandeweg gaan de twee over de moorden spreken. Frenk: "Er werd eerst op één geschoten, die twee anderen besloten om te hulp te komen en werden toen ook geraakt." En over het schoonpoetsen van de *meeting-room* in het clubhok: "Ze hebben maar één bloedvlekje van de slachtoffers gevonden, die hebben we schijnbaar gemist."

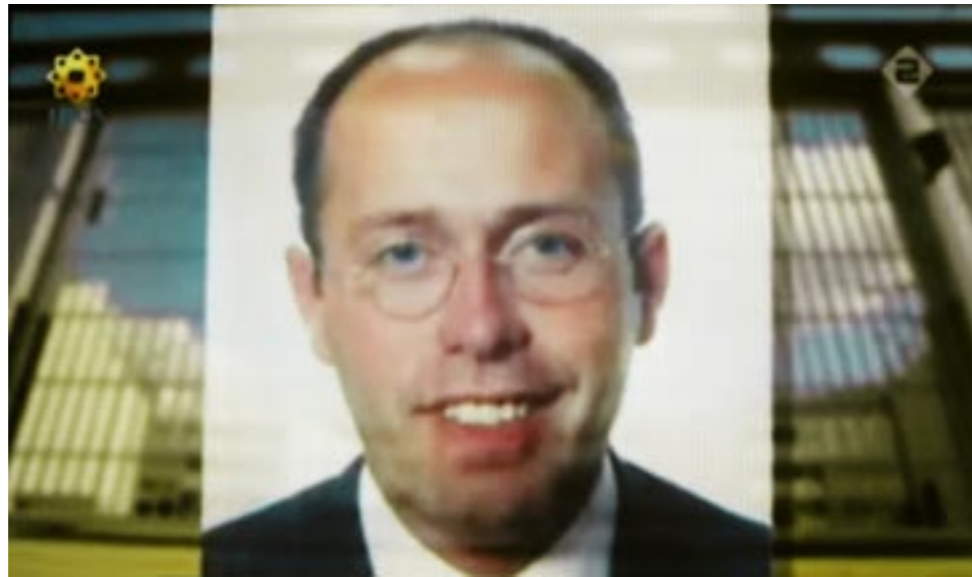
2 augustus 2006. "Mag ik je wat vragen?" zegt Anthonie. "Ik vraag me de hele tijd af waarom jullie die lijken niet gewoon twee meter diep in de grond hebben gestopt, dan waren ze nooit gevonden. Eerst invriezen, dan door de boomversnipperaer en aan de varkens voeren was ook een mogelijkheid." Frenk: "Je bent erger dan wij! Heb je wel eens een vers lijk getild?" "Nee." "Dat doe je niet zomaar, dat weegt wel drie keer zo zwaar. (...) Ze wisten gewoon niet wat hen overkwam. Hun ogen waren zo groot. Angstogen. Niet gewoon angstig, bange ogen. Echt bang!" **3 augustus.** Anthonie: "Hebben jullie een alibi?" Frenk: "Dat is het mooie, die hebben we niet nodig. We zitten op zwijgrecht." **7 augustus.** Het gesprek gaat over Willem Holleeder: "Ik ken Willem, die kwam vaak bij ons in het clubhuis in Amsterdam." Ook komen daar 'veel meiden' over de vloer. "Die ►

► willen gewoon geneukt worden,” legt Frenk uit. “Moeten ze naderhand niet klagen dat er negen man over ze heen is gegaan. Luister, als zo'n wijf daar ligt, hang ik hem er ook even in, niet dan!”

18 augustus. Het wordt nu echt interessant. Frenk zou deel uitmaken van de *Filthy Few* - volgens justitie zijn dit Angels die in het bijzijn van hun bloedbroeders een moord hebben gepleegd. “Alleen een lijk zegt me niets meer,” pocht Frenk. “Wij zijn jagers, 't zit in ons bloed.” (Uit navraag blijkt dat Frenk een tatoeage met het *Filthy Few*-teken draagt.)

En dat is niet eens het meest belastende voor Frenk B.. Uit de gesprekken die Anthonie met hem zegt te hebben gevoerd, bekent hij niet alleen betrokken te zijn bij de moorden op de drie Nomads. Ook de dood van Caribbean Brother Steven Chocolaad, die in stukjes werd teruggevonden in een Limburgs kanaal, zou hij mede op zijn geweten hebben. De moord op Chocolaad zou voortvloeien uit een door Paul de Vries van Colombianen geripte partij coke van 300 kilo.

Eind augustus raken de gebeurtenissen in het dagboek in een stroomversnelling en nadert de ontknoping. Dat is te danken (of te wijten) aan -het is niet anders- een artikel in Revu. In dit verhaal worden vraagtekens gezet bij de reconstructie door het OM. Zo is het de vraag of de moorden in het clubhuis plaatsvonden. Een ander element is de smak die Paul de Vries uit het raam van het clubhuis zou hebben gemaakt. Voor rechtbankpresident Salomon cruciaal in zijn vonnis. De Vries zou hierna naar binnen zijn gesleept en afgemaakt. Maar uit een verhoor van de patholoog-anatoom blijkt dat De Vries geen verwondingen heeft die bij een val van 4 meter hoog passen.

Anthonie de B. in het programma *Opgelicht. Deed zich voor als miljonaire - 'iedereen trapt erin'.*

31 augustus. Na de fitness staat Frenk boven aan de trap als ik deze oloop. Frenk zwaait met een paar kopietjes. Het artikel uit de *Nieuwe Revu*. De twee bespreken het verhaal, Frenk is er mee in zijn nopjes. “Erg goed bedacht van dat Salomonsoordeel,” meent Anthonie. “Ja, die president heet ook echt zo,” zegt Frenk. Anthonie kruipt weer in zijn rol van leermeester. “Weet je wie Salomon was? Het is een verhaal uit de bijbel.” Volgt een uiteenzetting over koning Salomon. Frenk: “Hoe weet jij dit allemaal?”

“Ik las vroeger graag de kinderbijbel,” legt Anthonie uit.

1 september. “Je moet wel een hele grote hoef zijn om Christina Aguilera van de voorpagina te verdrukken,” zegt Anthonie (hij refereert aan Revu). “Dus nu ben je beroemd.”

“Berucht zeg maar, mijn naam staat er zelfs bij. Hoe vaak ze die foto al niet gebruikt

hebben. Waarom ze mij op de voorgrond zetten, weet ik ook niet.”

(“Het artikel in Revu leidde tot een ontlading bij Frenk en was de *trigger* om het hele verhaal te vertellen,” zal Anthonie later verklaren.)

“Er zijn maar vijf mensen die het echte verhaal kennen en maar één het hele verhaal,” begint Frenk. Anthonie wil nu wel eens het hele verhaal horen. Frenk kijkt me doordringend aan, alsof hij me inschat. Zijn pupillen zijn net schoteltjes, zijn ogen lijken bijna helemaal zwart met een bruin randje. Dan loopt de Nomad leeg. “Wat die man schrijft over die coke is allemaal waar. Die Chocolaad zat in de weg. Moon en ik hebben het gedaan. Paul het uitbenen, wij de rest. We hebben het verhaal gemaakt dat de coke weg was. Paul vooral.

“Daarna is op mijn bruiloft alles begonnen. Dronken, je kent het wel, snuiven, overal schijt

Frenk B.: ‘Paul (de Vries) wist gewoon dat dit het einde was. Voor hij neergeschoten werd, keek hij nog om naar mij. ‘Jij ook,’ riep hij nog’

waren en hoe het precies zat met die 300 kilo. Wat ze niet wisten is dat ik erbij betrokken was. Paul en Moon waren een gevaar voor de club geworden. Paul moest worden opgevoerd, hij was een gevaar geworden en daarom Moon ook. Het moest op een afrekening lijken, daarna zou ook het onderzoek naar ons zijn afgelopen.”

Volgens Frenk -in de woorden van Anthonie althans- was iedereen op de hoogte van het moordplan, behalve Cor (Pauls aanstaande schoonzoon) en Swen S. (vanwege zijn vriendschap met Moon). “In de vergadering die avond dat het gebeurd is, werd Paul voor zijn voeten gegooid dat hij verantwoordelijk was voor die 300 kilo en dat hij het moest regelen. Er kwam echt ruzie. Cor koos partij voor zijn schoonvader en iedereen was tegen hem. Paul

zouden gaan schieten. Paul werd als eerste neergeschoten. Moon en Cor schoten te hulp. Ze waren compleet overrompeld. Ze hadden zulke ogen.; De ‘biecht’ van Frenk krijgt een slot als uit een Romeins keizersdrama. “Paul wist gewoon dat dit het einde was. Voor hij neergeschoten werd, keek hij nog om naar mij. ‘Jij ook,’ riep hij nog.”

“Heb jij ook geschoten? Dat is denk ik de vraag hier!”

“Daar geef ik geen antwoord op.” Volgens Frenk zou “alles goed gegaan zijn als Swen niet uit het raam was gesprongen. Swen wilde ons blijkbaar narijden, hij kreeg daar ruzie over met de anderen, die gingen met hem lopen strijden. Toen hij weg wilde, hebben ze hem tegengehouden. Toen is hij in paniek het raam uitgesprongen. Daarna weer naar binnen gegaan.”

“En die bloedsporen in het clubhuis dan?”

“Nadat we ze weggebracht hebben, zijn we daar teruggeweest. Weet je hoeveel bloed dat geeft wat wij gedaan hebben? Hoe dat er uitziet als je zo'n stuk schedel hebt weggeschoten?”

Het dagboek eindigt die dag met: ‘Frenk gaat zich wassen, ik moet nodig even bellen. Frenk gaat zich wassen in zijn overwinningroes. Ook met het eten is hij uitbundiger dan ooit. Iedereen merkt het. Hij schrijft het toe aan een flinke neukpartij.’

Inmiddels zal de feestroes van Frenk wel over zijn. Als het dagboek door het gerechtshof serieus wordt genomen, is het buitengewoon belastend voor Frenk B.. Voor andere Nomads, zoals Swen S., is het juist ontlastend. Maar ja, klopt het wat Anthonie heeft opgeschreven? De advocaten menen dat het deels ‘letterlijk overgeschreven citaten uit Revu’ zijn. Bij nadere bestudering valt dat wel mee - er wordt vooral gerefereerd aan het artikel. Gezegd moet ook worden dat nauwelijks is voor te stellen dat de twee gedetineerden niet met elkaar hebben gesproken - daarvoor is het materiaal te overstelpend. Aan de andere kant: Anthonie is natuurlijk niet voor niets een geraffineerde oplichter.

De lezing over de moorden is nogal onwaarschijnlijk. Want waarom zou het gezelschap nog in twee bussen naar ‘een afspraak’ zijn gereden, als er al flinke bonje was geweest in het clubhuis en er zelfs een Nomad (Swen S.) in paniek uit het raam was gesprongen? Een detail dat de advocaten extra argwanend maakt, is dat Frenk zegt dat er ‘een stuk schedel is weggeschoten.’ Maar daar is geen sprake van. En het moment dat de Nomad leegloopt komt Anthonie de B. wel bijzonder goed uit. Enkele dagen later zou hij worden overgeplaatst ■

Nomads voor het clubhuis in Oirsbeek. Uiterst rechts president Paul de Vries.

an. Er is door iemand net te veel gezegd. Paul is te ver gegaan. Ik stond tussen Moon en hem en Pé en Jack aan de andere kant. Paul wist dat.”

Met Pé en Jack worden de broers Pé en Jack S. bedoeld, die de grote tegenstanders van Paul de Vries zouden zijn geweest. Jack S. en Marco H. hebben volgens een kroongetuige “de poep van de stoep geveegd,” waarmee de liquidatie van De Vries c.s. wordt bedoeld. Frenk: “Later is er iets gebeurd tussen hem (Paul) en mij. Dat had hij niet moeten doen. Ik moest wel meedoen, ik kon niet anders. Voor mij was het dubbelspel. Ik zit overal tussen. “Jack was erachter gekomen dat er een groot onderzoek naar ons liep door Paul. Jack en Marco kwamen er ook achter dat ze genaaid

zei dat hij het allemaal geregeld had en dat het goed zou komen met die Colombianen.” Maar Pé had daar blijkbaar geen vertrouwen in. “Dan gaan we mee naar die afspraak en regelen het nu.” Dan vraagt Anthonie: “Naar die John?” (Bedoeld is: John Drop, een Caribbean Brother, die volgens een getuige die avond bij de club was en een afspraak met Paul de Vries zou hebben gehad.)

Hier gaat Frenk niet op in. “We waren met twee auto's, de clubbus en de huurbus. Paul, Moon, Cor en ik in de ene. Pé, Jack, Marco en Peter in de andere.” Onderweg zou De Vries zijn gestopt. Iedereen stapte uit de bussen. “Ik liep achter Moon en Cor. Het ging heel snel, iedereen was bang dat de anderen

‘Euthanasie’ op Nomad Rick Vonnier clubbesluit

Een curieus ‘detail’ in het dagboek is de dood van Nomad Rick Vonnier. Op 3 augustus zou Frenk B. tegen getuige Anthonie de B. hebben verteld dat Rick zwaar ziek was en ten gevolge van ‘een clubbesluit’ uit zijn lijden werd verlost. Navraag leert dat Vonnier inderdaad aan kanker leed. Op 7 augustus komt Anthonie terug op ‘de euthanasie op Rick.’ Hij vraagt zich af waarom de Nomads “niet een huisarts hebben gevraagd als hij al zo ziek was?”

“We waren bang dat hij op zijn sterfbed zou gaan praten,” antwoordt Frenk. Naast Holleeder trekt een stoet criminelen in het dagboek voorbij. Zoals Fred R., die gedetineerd is vanwege de moord op Thomas van der Bijl op 20 april 2006. Frenk: “Fred is de bodyguard van Greg R., als je ooit een wapen nodig hebt, maakt niet uit wat, hij heeft ze. We hebben ook wel eens wat bij hem gekocht.”